

Ordføreren: Det havde ikke været min Hensigt atter at tage Ordet, men med Hensyn til Bemærkningerne af den ærede Taler maa jeg udhæve, at han har hentet et af sine Argumenter fra, at vi efter 3 Aars Forløb skulle tage Beslutning for Regnskabet for 1855—56. At dette kan være forbundet med megen Uleilighed, kan vist Ingen overse; men at man, naar der er Spørgsmaal om et Princip, da vilde sige: Vi springe Principet over, fordi der er gaaet saa lang Tid hen, inden vi ere komne til at tage Beslutning over Regnskabet — dette forekommer mig ikke gaaer an. Jeg troer, at berved vilde vi komme ind paa en Betragtning af den hele Revision, som ikke holder Stik. Naar den ærede Taler dernæst udhævede, at den Control, der skulde finde Sted, ikke var juridisk men politisk, er jeg enig med ham i, at det, der er Tale om med Hensyn til Pensionsbevilligelsen, det er Spørgsmaalet, om den vedkommende Minister har givet Kongen et forsvareligt Raad ved at foreslaa en Embedsmand til Afstedigelse, men jeg kan ikke være enig med ham i, naar han mener, at man skulde indskrænke sig til at bringe det Spørgsmaal frem under Finantsloven. Da vilde Landstingets Stilling i høi Grad være mislig. Thingets Stilling med Hensyn til det Slags Spørgsmaal vilde være saagodt som reduceret til Intet. Det kan være meget godt og meget smukt at tale om Finantslovens Forkastelse, men man skal erindre, at det er et revolutionært Middel, det er et Middel, som ikke kan benyttes, man kan kun tale om det. Det er klart, at det er Grundstener for hele den finansielle Bestyrelse, at det er Udtrykket for, hvorledes Forholdene ere at betragte. Men naar man taler om at anvende Finantslovens Forkastelse, troer jeg, man er kommen ind paa en vigtig Vej; man er saa kommen bort fra de constitutionelle Midler. Jeg indrømmer, at der med Hensyn til Pensioners Bevilling kan være en anden Vej at gaae end den, den ærede Taler omhandlede, det er at stille en Interpellation til Ministeren. Det er min Anskuelse, at Controllen med de af Ministeren foretagne Handlinger helst maa fremkomme ved selve de Sager, der forhandles i Rigsdagen. Naar man skal gribe til Interpellationer, er det allerede et

Apparat, som er forbundet med Besværlighed. Det er ved Forhandlingen af de Sager, der fremkomme for Forsamlingen, at jeg mener, at de Dødsninger ere at forlange, som ere nødvendige for at bedømme Handlingen. Det vil være Ministrenes Pligt — og en Pligt, som de ikke kunne undslaae sig for — at give Thinget de Dødsninger, som ere nødvendige for at danne sig en fuldstændig Mening om det foreliggende Faktum, og det er en Anledning, som jeg troer Landstinget vil have ved Behandlingen af Regnskaberne. Jeg mener derfor, at man ikke kan argumentere paa den Maade, som den ærede Taler har gjort, at man skulde komme til Forkastelse af selve Finantsloven. Det er den politiske Control, som skal udøves; men jeg troer, at det er hensigtsmæssigt, at den kommer frem ved de almindelige Sager, som forelægges Forsamlingen.

Madvig: Finantslovens Forkastelse er virkelig et constitutionelt Middel, men meget misligt; men der gives mange Midler, der ligge meget nærmere. Der er f. Ex. Nægtelse af enkelte Summer i Finantsloven og Nægtelse af Smødekommunen imod Regjeringen; naar Regjeringen ikke vil indtage en smødekommende Stilling. Da vi nu ere komne til at tale om Afstillelsen af juridisk og politisk Ansvar, vil jeg blot sige, at vi have ved vore Beslutninger om Revisionen alene at tage Hensyn til det juridiske Ansvar, det Ansvar, der kan tænkes at faae juridisk Betydning. Det andet Ansvar kan der være Anledning til at gjøre opmærksom paa, men det kan ikke komme frem her. Lad os tænke os et Tilfælde, hvor man virkelig vilde misbillige — thi dette Dieblit er der jo aldeles ikke Tale om: nogen Misbilligelse, ikke om det Allermindste, som kunde have Absende af Dadel, man taler kun om Suppositioner — vilde man da tage eller nogeninde kunne tage Beslutning i Rigsdagen under Revisionen af Regnskabet om at misbillige en enkelt Afstedigelse. Hvad vilde Rigsdagen have gjort, hvis den indlob sig derpaa? Den vilde paa det Allerklareste have foretaget sig paa Regjeringen og Hans Majestæts Kongens Prærogativ. Rigsdagen kan aldrig komme til at udtale sig om dette Spørgsmaal i Form af Beslut-